

(18. 1.)

NOTA VAN WIJZIGINGEN.

(Ingezonden bij brief van 14 Januari 1914.)

(De vroegere stukken zijn gedrukt onder n°. 144 der Zitting 1911—1912 en n°. 44 der Zitting 1912—1913.)

Het ontwerp van wet wordt gewijzigd als volgt:

In artikel 1 onmiddellijk voor het laatste lid bijvoegen:

„c. de binnen het Rijk gevestigde stichtingen, die een bedrijf of beroep uitoefenen”.

In artikel 6 achter „nationale” bij te voegen: „of buitenlandsche”.

Artikel 9, litt. a, te lezen als volgt:

„ten aanzien van minderjarigen hetgeen zij van hunne ouders voor onderhoud en opvoeding genieten;”

Artikel 13 wordt gelezen als volgt: „De opbrengst van iedere bron van inkomen wordt gesteld op het bedrag, dat zij voor den belastingplichtige zuiver heeft opgeleverd over het laatst verlopen kalenderjaar.

Evenwel wordt de opbrengst van voor eigen rekening gedreven onderneming of van voor eigen rekening verrichten arbeid naar het gemiddelde per kalenderjaar — of boekjaar, indien beide niet samenvallen — berekend over de laatste drie kalender- of boekjaren.”

Artikel 14.

In lid 3 wordt voor „Bevordering” gelezen: „De in een belastingjaar plaats hebbende bevordering”.

Als lid 5 aan dit artikel toe te voegen:

„De bij artikel 4 onder 1, 2 en 4 genoemde opbrengsten blijven bij de bepaling van het belastbaar inkomen buiten aanmerking, voor zoover het recht daarop voor den belastingplichtige in het belastingjaar ontstaat.”

Het opschrift van hoofdstuk III wordt gelezen:

„Binnen het Rijk gevestigde vennootschappen, vereenigen, maatschappijen en stichtingen.”

Achter artikel 21 tusschenvoegen:

„Artikel 21a.

De stichtingen bedoeld bij artikel 1c, zijn belastingplichtig naar het zuiver bedrag der inkomsten uit de door haar uitgeoefende bedrijven of beroepen.

Buiten aanmerking blijven inkomsten voortspuitende uit of verband houdende met het geven van onderwijs, het voorkomen of lenigen van armoede, verpleging, verzorging of zedelijke verbetering en het verstrekken aan minvermogensden van kost, inwoning of kost en inwoning, geneeskundige hulp, geneesmiddelen en begrafenissen of begrafenisdelen.”

Artikel 30.

De woorden in de laatste 2 regels te beginnen met: „in verhouding”, enz. te lezen als: „in verhouding van ieders belastbaar inkomen”.

Artikel 31.

Achter „wederkeerigheid”, met verandering van de punt in eene komma, te voegen: „indien door den Staat, tot welken die personen behooren, een belasting naar het inkomen of naar het vermogen wordt geheven”.

Artikel 34.

Achter „personen” in den eersten regel van het eerste lid bij te voegen: „niet meer bedragende dan f 5000”.

Artikel 35.

De woorden „en maatschappijen, bedoeld bij artikel 1b” worden veranderd in „Maatschappijen en stichtingen, bedoeld bij artikel 1b en c”.

In regel 3 „2.75” te veranderen in „5”.

Artikel 39.

Na het eerste lid wordt ingevoegd:

„Zoodanig aangiftebiljet zal worden uitgereikt:

a. door den inspecteur der registratie aan:

1. de personen die door hem geacht worden belastingplichtig te zijn in de vermogensbelasting;

2. de niet binnen het Rijk wonende personen en gevestigde lichamen, die het genot hebben van een binnen het Rijk gelegen onroerend goed of van een op zoodanig goed gevestigd recht;

b. door den ontvanger der directe belastingen aan:

1. de overige binnen het Rijk wonende natuurlijke personen, wier inkomen, ongerekend die uit de bronnen van artikel 4, sub 1, 2 en 4, geacht worden hoofdzakelijk te bestaan uit vaste traktementen, of wier belastbaar inkomen in het vorig belastingjaar op f 2000 of meer is geschat;

2. de in het derde lid van artikel 2 genoemde personen, wier belastbare inkomsten geacht worden te bestaan uit inkomsten uit bedrijf of beroep, hetwelk zij binnen het Rijk uitoefenen, indien het bedrag daarvan vermoed wordt f 2000 of meer te bedragen;

3. de vennootschappen, vereenigen en maatschappijen, bedoeld in artikel 1b en de stichtingen in artikel 1c. Aan de overige belastingplichtigen zal door den ontvanger der directe belastingen een aangiftebiljet kunnen worden uitgereikt.

Hem, die zijn verlangen te kennen geeft, aangifte te doen, wordt door dien ontvanger in ieder geval een aangiftebiljet uitgereikt.

De dag der uitreiking wordt op het biljet vermeld.”

Het tweede lid vervalt.

Artikel 44 vervalt.

Artikel 46.

In lid 1 wordt „ontvanger” veranderd in „ambtenaar die het aangiftebiljet heeft uitgereikt”.

In lid 2 wordt „den ontvanger” veranderd in: „dezen ambtenaar”.

Artikel 47.

In het eerste lid worden tusschen „den” en „ontvanger” gevoegd de woorden „in het aangiftebiljet aangewezen”.

Het derde lid luidt als volgt:

„De termijn voor terugbezorging kan worden verlengd door den ambtenaar, die het biljet heeft uitgereikt.”

Artikel 48.

Achter „ontvanger” in het laatste lid bij te voegen: „der directe belastingen”.

Artikel 125.

Als tweede lid toe te voegen: „Behalve voor de reeds verschuldigde belasting vervalt alsdan de wet van 2 October 1893 (*Staatsblad* n°. 149) op de belasting op bedrijfs- en andere inkomsten.”

De Minister van Financiën,

BERTLING.

(18. 2.)

TOELICHTING VAN DE NOTA VAN WIJZIGINGEN INGEZONDEN BIJ BRIEF VAN 14 JANUARI 1914.

Door den ondergeteekende is bij de Nota betreffende den toestand van 's Lands financiën, ingezonden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal bij brief van 17 September 1913, als zijn oordeel te kennen gegeven, dat hij in het bij deze Kamer aanhangige wetsontwerp betreffende de heffing van eene inkomstenbelasting (zie de vroegere stukken, gedrukt onder 144, nos. 1—7, der Zitting 1911—1912, en onder 44, nos. 1—5 der Zitting 1912—1913) wijzigingen noodzakelijk achtte, alvorens het in openbare beraadslaging te kunnen verdedigen.

Deze wijzigingen, opgenomen in de hierbij overgelegde tweede Nota, betreffen:

- I. de aanslagsregeling;
- II. de navordering;
- III. het tarief voor de naamloze vennootschappen, enz.
- IV. eenige punten van meer ondergeschikten aard.

Ad Ium. De ondergeteekende is overeenkomstig het gevoelen van verscheidene leden, ontwikkeld in § 5 van het desbetreffende Voorloopig Verslag (gedrukte stukken 1911—1912, 144, n°. 6), met wier beschouwingen hij zich vereenigt, van oordeel dat de belangen van de schatkist en van den belastingplichtige vorderen, dat aan de administratie der registratie, met name aan den inspecteur van dit dienstvak, de behandeling der aanslagen in de inkomstenbelasting wordt opgedragen betreffende hen, die in de vermogensbelasting worden betrokken.

Waar deze ambtenaar belast blijft met de regeling van de aanslagen in de vermogensbelasting, en met de vermogens en hunne bestanddeelen het beste bekend is, staat het bij den ondergeteekende vast dat hij beter dan de inspecteur der directe belastingen de vermogensinkomsten kan beoordeelen.

Onder de 97 948 personen, die in 1911/1912 in de vermogensbelasting waren aangeslagen, vielen er 56 761 niet in de bedrijfsbelasting. Zij hadden dus enkel inkomsten uit vermogen. Ten aanzien van hen zal het niet worden betwijfeld, dat de inspecteur der registratie hier de aangewezen ambtenaar voor de regeling van hunnen aanslag is.

Volgens ingewonnen inlichtingen zijn er onder de overige 41 187 personen, die dus in vermogens- en bedrijfsbelasting beide in 1911/1912 waren aangeslagen, ± 14 000, die naast inkomen uit vermogen een vast bedrag als inkomen uit arbeid hebben. De beoordeeling van hunne arbeidsinkomsten levert geene moeilijkheid op.

Er blijven dan nog ± 27 000 personen over, wier inkomsten uit onderneming en arbeid door den inspecteur der directe belastingen beter zouden kunnen worden beoordeeld dan door den inspecteur der registratie.

Dit getal van 27 000 wordt vermoedelijk bij invoering van het onderwerpelijke ontwerp nog minder, omdat alsdan de vermogensbelastingplichtigheid eerst met f 16000 aanvangt al komen nu de landbouwers er bij.

Nopens de aanslagsregeling van deze categorie van ± 27 000 belastingplichtigen wordt nog tweeërlei opgemerkt:

1°. Zij genieten ook inkomsten uit vermogen en deze kan de inspecteur der registratie beter beoordeelen dan de inspecteur der directe belastingen.

2°. De inspecteur der directe belastingen behoeft voor den aanslag van deze personen de hulp van de commissies van aanslag en natuurlijk zal ook den inspecteur der registratie de medewerking van die commissies in gelijke mate ten dienste worden gesteld.

Voorts wordt er de aandacht op gevestigd, dat de inspecteurs der registratie door de uitvoering der wet op de vermogensbelasting met het volle praktische leven in voortdurende aanraking zijn en reeds meer dan 20 jaren hunne aandacht en belangstelling hebben moeten wijden aan de onderscheidene bronnen van welvaart en takken van bedrijf.

Dit klemt te meer, nu ook de inkomsten uit het landbouwbedrijf in de belasting zullen worden betrokken. Met de resultaten van dezen tak van volksbestaan hebben de inspecteurs der directe belastingen zich tot nu toe ambtshalve niet behoeven in te laten, terwijl sedert 1893 de inspecteurs der registratie voortdurend rekening hebben moeten houden met de inkomsten, uit het landbouwbedrijf gewonnen, ten einde te letten op de vermogensverandering, die daarvan een gevolg was.

Meent de ondergeteekende door het bovenstaande te hebben aangetoond, dat de aanslagsregeling voor de inkomstenbelasting van hen, die in de vermogensbelasting worden betrokken, het best kan worden toevertrouwd aan de inspecteurs der registratie, hij is tevens van meening, dat door eene zoodanige wijze van verdeling van de werkzaamheden, aan de uitvoering eener inkomstenbelasting verbonden, de noodzakelijk blijvende uitbreiding van personeel zoo gering mogelijk zal kunnen zijn.

De inspecteurs der directe belastingen worden ontheven van de behandeling van 41 187 aanslagen in de bedrijfsbelasting, waarvan ± 14 000 weinig moeite geven, terwijl zij, naar de statistiek van 1911, blijven belast met de vaststelling van de inkomsten van ongeveer 428 000 fysieke en niet fysieke personen, en belast zullen worden: *a.* met de aanslagsregeling van alle landbouwers, die niet in de vermogensbelasting worden betrokken en *b.* met de vaststelling der vermogensinkomsten van hen, die niet in de vermogensbelasting worden betrokken en een vermogen hebben van 13 tot 16 mille.

Door dit alles is afdoende bewezen, hetgeen in den aanvang dezer toelichting is beweerd, dat het belang van de schatkist vordert, dat de inspecteurs der registratie worden belast met de aanslagsregeling van hen, die geacht worden belastingplichtig te zijn in de vermogensbelasting.

Maar niet alleen het belang van de schatkist, ook dat van den belastingplichtige wordt door deze regeling gebaat. Hierdoor toch wordt verkregen, dat hij, die in de vermogensbelasting en in de inkomstenbelasting beide is betrokken, bij het geven van inlichting steeds in aanraking komt met één en denzelfden ambtenaar, dat hij, in geval van reclame, die dikwijls den aanslag in beide belastingen zal betreffen, zich verdedigen kan bij éénen ambtenaar en dat hij, in geval van navordering, in verbinding komt met de administratie, die den te lagen aanslag heeft ontdekt.

Voorts is het bij deze regeling mogelijk, dat de bedragen van aanslagen in beide belastingen op één aanslagbiljet worden medegedeeld, zoodat de betaling gelijktijdig kan plaats hebben, zooals wenschelijk werd geacht blijkens hetgeen werd te kennen gegeven in het Voorloopig Verslag op hoofdstuk VIIB der Staatsbegroting van 1914 (Zitting 1913—1914, 2, n°. 13) ad § 10.

Een ander voordeel is, dat de geheimhouding van de vermogens en de inkomens uit vermogen gemakkelijker is te handhaven, waar het aantal personen, dat daarvan noodzakelijkerwijze moet kennis nemen, wordt beperkt.

Ten slotte zou de navordering niet kunnen worden geregeld op de wijze, die de ondergeteekende wenschelijk acht, indien de uitvoering der inkomstenbelasting alleen aan de administratie der directe belastingen werd opgedragen. Dit punt zal nader bij II worden toegelicht.

Is met het bovenstaande afdoende aangetoond het rationeële,